

UZASADNIENIE

WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzją z dnia 11 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., 53), odmówił R. P. podjęcia wypłaty emerytury w zbiegu ze świadczeniem z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, wobec czego brak podstaw do wznowienia wypłaty świadczenia, a także, że wyrokiem Sądu Apelacyjnego 17 stycznia 2017 r. oddalono przedmiotowe roszczenie wnioskodawcy.

/decyzja w aktach ZUS/

Z odwołaniem wystąpił ubezpieczony, który zaskarżył decyzję w zakresie odmowy wypłaty świadczenia emerytalnego zarzucając naruszenie art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.. Odwołujący się wniósł o zmianę decyzji poprzez przyznanie prawa do wypłaty emerytury.

/odwołanie k. 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/odpowiedź na odwołanie k. 21/

Na rozprawie z 10 sierpnia 2020 r. - bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – wnioskodawca poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/e-prot. z 10.08.2020 r.: 00:02:21, 00:07:19/

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

R. P. urodził się (...) /niesporne/.

Wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury wojskowej na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 26 lutego 1988 r., której wysokość została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, natomiast aktualnie wypłacana jest wnioskodawcy wojskowa renta inwalidzka jako świadczenie korzystniejsze. Za okres pełnienia służby w latach 1965-1987 odwołujący uzyskał wojskowe świadczenie emerytalno-rentowe w wysokości 80% podstawy wymiaru świadczenia.

/okoliczności niesporne, pismo (...) k. 55 akt ZUS, okoliczność przyznana przez wnioskodawcę k. 3 v. odwołania/.

Wnioskodawca po zakończeniu służby wojskowej pozostawał w zatrudnieniu na umowy o pracę w latach 1988-2014.

/okoliczności niesporne, świadectwa pracy i zaświadczenia w aktach emerytalnych: k. 7-9, 11-12, 15, 19, 28, 31, 42, karta nienumerowana za kartą 43 akt ZUS, przebieg zatrudniania k. 36 akt ZUS,

W dniu 28 sierpnia 2014 r. ZUS I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 1 lipca 2017 r. jednocześnie zawieszając wypłatę emerytury z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, gdyż może być wypłacane tylko jedno – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego .

/decyzja k. 58 akt ZUS/.

Wnioskodawca odwołał się od w/w decyzji. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 4.12.2015 r. w sprawie VIII U 3639/14 zmienił zaskarżoną decyzję z 28.08.2014 r. Następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 17.01.2017 r. w sprawie III AUa 216/16 na skutek apelacji ZUS-u zmienił w/w wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z 28.08.2014 r.

/okoliczności niesporne, a nadto wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi wyrokiem z 17.01.2017 r. w sprawie III AUa 216/16 k. 11/

W dniu 30 stycznia wnioskodawca złożył w ZUS-ie wniosek o podjęcie wypłaty emerytury powołując się na wyrok SN z 24 stycznia 2019 r. w sprawie I UK 426/17 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 23 stycznia 2020 r. w sprawie III AUa 333/19.

/wniosek k. 60 akt ZUS/.

W wyniku rozpoznania w/w wniosku ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 11 lutego 2020 r., mocą której na podstawie art. 114 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2020 r., 53), odmówił R. P. podjęcia wypłaty emerytury w zbieg ze świadczeniem z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych argumentując, że wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, wobec czego brak podstaw do wznowienia wypłaty świadczenia, a także, że wyrokiem Sądu Apelacyjnego 17 stycznia 2017 r. oddalono przedmiotowe roszczenie wnioskodawcy.

/decyzja w aktach ZUS/

Tak ustalony stan faktyczny sprawy przyjęty został na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i załączonych aktach ZUS, którym Sąd w całości dał wiarę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Przedmiot sporu stanowiła wykładnia przepisów prawa materialnego tj. art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1076; dalej jako ustawa emerytalna).

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadzał się do interpretacji użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu "emerytura (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin" i rozstrzygnięcia, czy ma on znaczenie podmiotowe czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia.

Sąd zważył, że Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 (OSNP 2019/9/114) uznał za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. O wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje zatem data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie zachodzi wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%, lecz wówczas, gdy wynikające z przepisów prawa uwarunkowania nie pozwalają na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej. Wspólnym mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

W rezultacie powyższych rozważań SN uznał w wyroku z 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17, że zarzut naruszenia 36 art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy okazał się uzasadniony.

Sąd Okręgowy w niniejszym składzie całkowicie zgadza się z zaprezentowanym powyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego, w świetle którego w sytuacji kiedy występuje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, ubezpieczony ma możliwość pobierania dwóch świadczeń emerytalnych z odrębnych systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego.

W rezultacie tak obranej wykładni prawa Sąd Okręgowy uznał za zasadny zarzut odwołującego dotyczący naruszenia art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin". Odwołujący się nie ma bowiem możliwości włączenia okresów "cywilnego" stażu emerytalnego do algorytmu obliczenia wysokości emerytury policyjnej, która została obliczona w oparciu o art. 15 a w/w z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy. Zmiana wysługi emerytalnej w konsekwencji doliczenia okresów cywilnego zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej do posiadanej dotychczas przez ubezpieczonego wysługi emerytalnej w wojsku, pozostawałaby bez wpływu na wysokość świadczenia wojskowego, ponieważ maksymalna wysokość emerytury nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru. Tym samym należało uznać, że odwołujący ma prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Odpowiednio długa służba przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% sprawiają, że "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększałyby świadczenia wojskowego. W takim przypadku ubezpieczony, jako emeryt wojskowy, który aktualnie pobiera wojskową rentę inwalidzką jako świadczenie korzystniejsze od emerytury wojskowej, niezależnie od swojej woli nie ma prawnej możliwości skonsumowania w wojskowym świadczeniu emerytalno-rentowym żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do wypłaty świadczenia emerytalnego od 1 stycznia 2020 r. o czym orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

A.P.